

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **V. C.**, narozený X
státní příslušnost Turecká republika
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. OAM-705/ZA-ZA11-KA18-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. OAM-705/ZA-ZA11-KA18-2024, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítl, že je napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné, jelikož není náležitě odůvodněno a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což je v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výroková část napadeného rozhodnutí podle žalobce nedostála požadavkům na přesnost a určitost, přičemž i tato vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a neodůvodnil své závěry ve věci, neboť většina odůvodnění napadeného rozhodnutí sestává pouze z konstatování zjištěných skutečností, z přepisu vyjádření žalobce a citací shromážděných podkladů, a to bez adekvátní reakce žalovaného. Podle žalobce žalovaný vůbec nezohlednil shromážděné podklady, které nenavázal na aktuální situaci žalobce.
3. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany poté žalobce namítl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce při pohovorech opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci, neboť se obává návratu do vlasti. Sdělil, že s ohledem na jeho kurdský původ je s ním nakládáno jako s osobou nižší kategorie, je mu vyhrožováno a jsou mu upírána základní práva. V rodné zemi se tak cítí jako cizinec, neboť je s ním ze strany majoritní společnosti a státních orgánů včetně policie či armády zacházeno nedůstojně, často i násilně. Ve styku s majoritní společností Turků tak zažíval diskriminaci, pronásledování, nadávky i fyzické napadání. Podotkl, že Kurdové v Turecku prožívají velmi těžké období, neboť jsou někteří lidé napadáni jako teroristé a mimo kurdské oblasti mají malou šanci na důstojný život. V kurdských oblastech nicméně podle žalobce lze z důvodu diskriminace jen stěží najít práci a tyto oblasti jsou pod dohledem bezpečnostních složek. V této souvislosti žalobce poukázal na zprávy lidskoprávních neziskových organizací, podle kterých je Turecko tzv. hybridním režimem, kde dochází k porušování práv včetně práv Kurdů. Represe aktivistů a politicky aktivních jedinců mají podobu únosů, detence, výslechů a mučení, přičemž příslušníci bezpečnostních složek jsou beztrestní a soudy nepodnikají efektivní vyšetřování. Dále uvedl, že kurdským a pro-kurdským občanským organizacím je omezeno právo na sdružování a shromažďování; jejich protesty a shromáždění jsou pak často přerušeny policejním násilím a zatýkáním, některé osoby jsou již před protesty předem zadrženy. Samotné organizace jsou zastrašovány častými audity a hrozbami pokut. V letech 2016 až 2017 došlo k zavření stovek kurdsko-jazyčných médií a bylo zakázáno používání kurdského jazyka ve studentských závěrečných pracích. Žalobce konstatoval, že k porušování lidských práv dochází především v jihovýchodních regionech s převážně kurdským obyvatelstvem, kde turecké bezpečnostní složky bojují proti příslušníkům PKK, avšak současně s tím dochází k porušování práv civilistů. K tomuto docházelo především v letech 2015 a 2016.
4. Následně žalobce konstatoval, že se v domovské zemi necítil bezpečně a svobodně, přičemž se obává perzekuce ze strany státních orgánů, ale i turecké rodiny jeho bývalé manželky, jejíž útoky vůči žalobci a jeho rodině policie odmítala řešit. Měl tedy za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení politického azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl ve své vlasti perzekvován pro svůj etnický původ, není mu garantováno rovné zacházení a v případě návratu mu hrozí další perzekuce a šikana ze strany orgánů turecké správy. Žalobce také uvedl, že žalovanému předestřel dostatečně konkrétní azylový příběh, který pro případ návratu žalobce do vlasti dokládá jeho možné pronásledování a hrozbu vážné újmy. Zároveň zmínil, že je ohrožen trestním stíháním pro jednání, které nese znaky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

politické šikany. Turecké orgány mu přitom pro jeho národnost neposkytnou dostatečnou ochranu tak, aby mu byl zaručen život v důstojných podmínkách. Dle žalobce poté není pravdou, že by jeho tvrzení nebyla vůbec podložena, když je doložil jemu dostupnými podklady, a to snímkem obrazovky na jeho sociální síti, kopií záznamu z dotazování u Vrchního státního zastupitelství Gaziantepu v Turecku a příkazem státního zástupce, kterým bylo požadováno, aby byl žalobce vzat do vazby. V této souvislosti žalobce též odkázal na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, především na články 195 až 219, které se zabývají důkazním břemenem osob vznášejících nárok na udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že žalovaný odmítl vyvinout aktivní činnost ke zjištění skutečného stavu věci a zároveň opomenul obecné pravidlo, podle kterého se v pochybnostech straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Ve vztahu k možnosti udělení politického azylu tedy nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci a tvrzení žalobce byla bagatelizována, aniž by byla ověřena jejich relevance. Žalobcem uvedené skutečnosti jsou podle jeho názoru důvodem pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti žalobce poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81.

5. Podle názoru žalobce s ohledem na shromážděné materiály a jeho výpověď byla rovněž prokázána existence důvodů hodných zvláštního zřetele, pro které měl být žalobci udělen azyl podle § 14 zákona o azylu.
6. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, žalobce rovněž uvedl, že podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu měl žalovaný zkoumat, zda žalobci hrozí reálně nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Podle žalobce přitom na základě jím doložených podkladů nelze vyloučit, že mu po návratu do země původu hrozí perzekuce ze strany státních orgánů. Těmito okolnostmi se však žalovaný nezabýval s odůvodněním, že žalobce hrozbu perzekuce neprokázal. Žalovaný však současně připustil, že je s Kurdy v Turecku špatně zacházeno, přičemž jsou i nedůvodně kriminalizováni a šikanováni. Podle žalobce tedy důvodnost hrozby vyplývá z nashromážděných materiálů, a v daném případě je tudíž reálná.
7. Závěrem žalobce zmínil, že žalovaný řádně neposoudil možnost udělení tzv. humanitárního azylu z důvodu jeho vztahu s občankou České republiky na území, se kterou žije ve společné domácnosti a mají spolu hluboký partnerský vztah, který by se jeho vycestováním přerušil, přičemž město Gaziantep, ze kterého žalobce pochází, bylo v roce 2023 velmi zničeno zemětřesením a životní podmínky jsou tam velmi špatné, a tedy není možné garantovat žalobci v případě jeho nuceného návratu ani důstojný život.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření úvodem odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které považuje za správné a zcela zákonné. Žalovaný se ve věci zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, přičemž si pro své rozhodnutí opatřil potřebné podklady a objektivní informace. Dále zrekapituloval, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla obava z odsouzení v rámci probíhajícího řízení v Turecku a strach z rodiny bývalé manželky. Upozornil též na fakt, že žalobní námitky jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s napadeným rozhrnutím, v němž bylo srozumitelným způsobem odůvodněno, proč nebylo možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Dle žalovaného měl žalobce v průběhu řízení možnost uvést veškeré důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalovaný je proto přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí. Připomněl také, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu není to, odešel-li žadatel ze země původu pro obavu ze msty soukromé osoby, nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii. Neúčinnost a nedostupnost ochrany ze strany státních orgánů totiž nelze dovodit pouze na základě obecného konstatování, že se tyto orgány takovými věcmi nezabývají.
10. Žalovaný zdůraznil skutečnost, že žalobce v průběhu pohovoru svoji výpověď několikrát změnil. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu přitom nejprve uvedl jednání své bývalé manželky a její rodiny, avšak v podané žalobě se o tomto již vůbec nezmínil, když jako svůj hlavní důvod uvedl obavu z tureckých orgánů a možné šikany z jejich strany.
11. Poté žalovaný doplnil, že samotná diskriminace příslušníka etnické menšiny není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Připomněl také, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců.

Replika žalobce

12. V podané replice žalobce zdůraznil, že jako příslušník kurdské menšiny byl na území Turecka silně diskriminován, pronásledován a necítil se tam bezpečně. Důvodem podání předmětné žádosti o mezinárodní ochranu pak byla zejména skutečnost, že je v Turecku pronásledován a trestně stíhán z důvodu své politické aktivity, resp. účasti na protirežimních aktivitách a demonstracích. K tomu doložil nově získané podklady, které mu zaslala jeho rodina, že je v Turecku stíhán pro trestný čin „členství v ozbrojené teroristické skupině“. Napadené rozhodnutí tak žalobce považuje nadále za nezákonné a vydané na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. V případě návratu do země původu totiž žalobci hrozí reálné a velmi vážné nebezpečí, neboť v turecké společnosti vládne silná proti-kurdská nálada.

Ústní jednání

13. Při jednání soudu dne 26. 2. 2025 žalobce setrval na podané žalobě, přičemž zcela odkázal na její obsah. Zdůraznil, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a že je v zemi původu diskriminován a trestně stíhán pro účast na teroristické skupině. Zmínil též, že pravost jím předkládaných listin nebyla žalovaným zpochybněna, přičemž neměl možnost z Turecka získat další dokumenty (tj. nad rámec listin, které mu zaslala jeho rodina). Žalobce pak uvedl, že je v zemi původu ohrožen na zdraví a životě, a žalovaný se tudíž měl jeho situaci zabývat důsledně.
14. Při tomtéž jednání pověřený pracovník žalovaného odkázal na dosavadní vyjádření ve věci a navrhl žalobu zamítnout. Poukázal též na úplný obsah napadeného rozhodnutí s tím, že ve věci neseznal azylově relevantní pronásledování žalobce. Upozornil také na fakt, že žalobce svoji výpověď v řešeném případě několikrát změnil, přičemž důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla toliko snaha o legalizaci pobytu na území. S listinami dokazovanými před soudem se žalovaný v podstatě vypořádal již v napadeném rozhodnutí, když žalobce nijak neprokázal, že by snaha tureckých orgánů o jeho předvolání nebyla legitimní. V tomto ohledu tak nebylo možno vyhodnotit, že by byl žalobce pronásledován

pouze z důvodu, že je Kurd. Pověřený pracovník žalovaného též doplnil, že žalobcem předložené dokumenty byly prostými kopiemi listin.

15. Soud zároveň provedl podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dokazování listinami předloženými žalobcem v rámci soudního řízení, a to žádostí Státního zastupitelství v Gaziantepu o zatýkácí rozkaz ze dne 29. 4. 2024, č. j. 2024/44970 CBS, včetně překladu, ze kterého se podává, že žalobce jako podezřelý z trestného činu „členství v ozbrojené teroristické skupině“ spáchaného dne 1. 3. 2024 v Gaziantepu se na výzvu státního zastupitelství nedostavil, je nekontaktní a nepodařilo se jej vypátrat. Státní zastupitelství proto požádalo dozorující trestní soud v Gaziantepu o vydání zatýkácího rozkazu k předvedení žalobce, popř. k jeho výslechu v místě zadržení. Dále soud provedl dokazování rozhodnutím o vydání zatýkácího rozkazu vůči žalobci ze dne 29. 4. 2024, č. j. 2024/2903 D.Is., včetně překladu, z něhož plyne, že byl tento zatýkácí rozkaz vydán v návaznosti na nadepsanou žádost Státního zastupitelství v Gaziantepu a v kontextu v ní uvedených skutečností.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během jednoho měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 24. 5. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 29. 5. 2024 poskytl údaje potřebné k této žádosti (za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka). Konkrétně sdělil, že se narodil dne 9. 1. 1995 ve městě Gaziantep v Turecku, je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, přičemž mluví tureckým a kurdským jazykem a vyznává islám. Žalobce dále uvedl, že nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, avšak sympatizuje s politickou stranou HDP, kterou také volil. Je rozvedený a má dva syny, přičemž doplnil, že se oženil v roce 2016 a rozvedl v srpnu 2022. Synové žalobce žijí s jeho bývalou manželkou v Turecku; žalobce se péče o syny před rozvodovým soudem dobrovolně vzdal a platí alimenty. V Turecku má žalobce stále fungující kadeřnictví a zisk z jeho provozování jde jeho bývalé manželce, které také přenechal byt a finančně rodinu zajistil. Následně žalobce zmínil, že byl v Turecku naposledy dne 17. 5. 2024. Turecko opustil schovaný v nákladním voze, přičemž se za pomoci převaděčů dostal ilegálně do České republiky dne 21. 5. 2024. Žalobce popřel, že by dříve pobýval v některém ze států Evropské unie a negoval udělení víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu dříve nikde nepožádal. Uvedl také, že je zdravý a soběstačný, přičemž nikdy nebyl nikde trestně stíhán. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu konfliktu s jeho bývalou

manželkou, přičemž mu její rodina vyhrožovala a napadla i jeho otce; jiné důvody k předmětné žádosti neměl.

19. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 5. 2024 žalobce uvedl (za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka), že od svého příjezdu do České republiky dne 21. 5. 2024 do podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 5. 2024 byl někde v parku v Praze, přičemž nic nedělal (resp. čekal). Potkal toliko několik jemu neznámých lidí a zjistil, že v České republice žije málo Turků. Na internetu se dočetl, že se v České republice dodržují lidská práva, a proto si tuto zemi vybral. Popsal, že je jeho bývalá manželka turecké národnosti; zamilovali se do sebe a vzali se, časem však žalobce zjistil, že je hodně majetnická, neboť si na žalobce stěžovala její rodině, která na něj kvůli financím útočila a chtěla, aby spolu měli větší bydlení. V roce 2017 rodina bývalé manželky vtrhla do provozovny žalobce, kde se porvali. Nakonec se tedy s bývalou manželkou rozvedli. Rodina bývalé manželky žalobce pochází z Gaziantepu. Po rozvodu v roce 2022 se situace žalobce ještě zhoršila, neboť bratr jeho bývalé manželky mu vyhrožoval a chodil i se zbraní kolem jeho domu. Rodina jeho bývalé manželky na žalobce byla naštvaná a v roce 2024 zaútočila i na jeho otce. K rozhodnutí stran vycestování do české republiky žalobce uvedl, že publikoval na internetu (Instagramu) několik nekorektních fotek podporujících kurdské teroristy. Bývalá manželka žalobce pak tyto fotky vyfotila a oznámila policii. Předmětné fotky žalobce na internetu publikoval konkrétně dne 24. 3. 2024. Na instagramovém účtu byl žalobce naposledy přihlášen asi jeden měsíc před daným pohovorem. Žalobce se domníval, že jeho bývalá manželka s jeho účtem na Instagramu následně nějak manipulovala. Policie tuto věc dle žalobce prověřovala, přičemž on se raději rozhodl z Turecka odjet. Turecký státní zástupce totiž požádal, aby byl žalobce prověřen a případně zadržen. Jako důvod svého odjezdu z Turecka žalobce uvedl strach z rodiny bývalé manželky a dále předvolání od státního zástupce v Turecku. Po svém výsledku v březnu 2024 tak žalobce z Turecka odjel. Žalobce poté konstatoval, že v Turecku aktuálně není trestně stíhán, pouze je prověřován. Prověření se však žalobce vyhýbá, neboť má za to, že kdo není pro Erdogana, je brán jako špatný, a žalobce se proto bojí, že bude uvězněn. Publikováním poukazovaných fotek dne 24. 3. 2024 dal žalobce najevo svůj názor, přičemž Kurdistan musí své hranice bránit zbraněmi. Žalobce též zmínil, že má v Turecku svého právníka, který mu také zaslal odkazovanou žádost státního zástupce. K upozornění žalovaným, že dle předloženého dokumentu je žalobce prověřován pro skutek, který spáchal již dne 18. 1. 2024, žalobce po chvíli přemýšlení uvedl, že na něj jeho bývalá manželka podala trestní oznámení i dříve. K tomu doplnil, že na internet dával fotky i před březnem 2024. Dále žalobce ve věci sdělil, že předtím lhal, neboť je v České republice ve skutečnosti už 3 měsíce, přičemž na území přijel pracovat za svým kamarádem do Ústí nad Labem jako kadeřník. K navazující otázce žalovaného však opětovně konstatoval, že stále nemluví pravdu, jelikož je na území České republiky už dlouho, a to od srpna 2023. Ve svých tvrzeních lhal, protože se bál že bude zatčen za nelegální pobyt. Jím předložené dokumenty však mají být pravé, přičemž výpověď státnímu zástupci žalobce učinil online přes mobilní telefon a právník žalobce disponuje jeho plnou mocí. Cestu do České republiky popsál též správně, jen se špatnými daty. Doplnil také, že v minulosti žádal o české nebo polské pracovní vízum, avšak jej nedostal. Celá rodina žalobce ví o tom, že žije v České republice, a stejně tak to ví i rodina jeho bývalé manželky, přičemž jsou na něj všichni naštvaní, že ujel. Žalobce též zmínil, že na Instagram přidal fotku, jak je v Mnichově, aby všechny zmátl a naštvál, nicméně se na sociálních sítích chlubí, že je na území České republiky. Žalobce zde pracuje jako kadeřník, a to u svého kamaráda v Ústí nad Labem; bydlení má vyhlédnuté v Mělníku. V případě návratu do země původu se žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obává trestního stíhání za sdílení fotek na internetu a dále ohrožování ze strany rodiny bývalé manželky. Sdělil také, že za svůj život žil i v Ankaře, Antalyi, Istanbulu – bydlel na mnoha místech v Turecku. Problémy s rodinou bývalé manželky se žadatel snažil v Turecku řešit, přičemž šel dvakrát podat oznámení na policejní stanici. Policie to následně prošetřovala, ale nikam nepostoupila. Policisté měli žalobci sdělit, že se jedná spíše o problém občanského soužití, nikoliv tedy jednání, pro které by zahájili trestní stíhání. Otázku občanského soužití pak žalobce neměl kde řešit. Uvedl, že rodina jeho bývalé manželky je početná, a proto si ho všude najde a začne ho znovu obtěžovat. Vlastním rodičům přitom musí sdělit, kde se zrovna nachází a ti to pak „vykecají“ dál. Dále žalobce popsal, že v Turecku provozuje kadeřnictví, „psané“ na jeho osobu, ve kterém zaměstnává čtyři lidi, přičemž peníze z tohoto provozu jdou jeho bývalé manželce. Bývalá manželka přitom bydlí o patro výše, než je provozovna kadeřnictví žalobce. Následně žalobce potvrdil, že uvedl všechny důvody žádosti o mezinárodní ochranu, úplné a pravdivé informace a nic nezamlčel. Dodal, že v daném řízení předložil fotky lidí se zbraněmi, které vložil na Instagram v březnu 2024, což symbolizuje nátlak na Kurdy. Osobně však nevěděl, o koho se jedná. Dne 18. 1. 2024 na něj bývalá manželka podala trestní oznámení za sdílení fotek na internetu, které už ale nemá. Zmínil též, že státnímu zástupci v Turecku podal dne 9. 2. 2024 online vysvětlení, že fotografiemi nechtěl propagovat terorismus, nemyslel organizaci PKK ani žádnou jinou a že nevěděl, že se tím dopouští trestného činu. Závěrem však znovu upravil svoji výpověď, a to tak, že fotky z března 2024 nepublikoval on, ale jeho bývalá manželka, která mu měla nějak napadnout účet, přičemž na něj vložila dotčené fotky. Poté si měla udělat kopii obrazovky a jít s ní znovu na policii. Celou tuto část tak na žalobce měla nastražit jeho bývalá manželka. Žalobce tedy dané fotky nepublikoval a byl „uměle“ obviněn svojí bývalou manželkou. Žalobce přitom nevěděl, proč mu toto bývalá manželka dělá, když jí dává mnoho peněz. Zmínil též, že jeho otec byl rodinou jeho bývalé manželky napaden, neboť chtěl, aby se tato vystěhovala z bytu „psaného“ na otce žalobce. V roce 2022 také měla rodina bývalé manželky žalobce zlomit nos jeho sestře.

20. Obsahem správního spisu je pak snímek obrazovky mobilního telefonu zachycující sociální síť, na které byla pod uživatelským jménem vakkas_cicek2127 zveřejněna fotografie osob se zbraněmi. Dále též záznam z dotazování u Vrchního státního zastupitelství Gaziantepu ze dne 9. 2. 2024 (včetně překladu), v rámci něhož byl žalobce seznámen s jeho právy a byla zaznamenána jeho výpověď, že rozuměl tomu, z jakého (pozn. soudu – neuvedeného) trestného činu je podezřelý. Již shora uvedený účet na sociální síti zde žalobce označil za vlastní, přičemž potvrdil, že příspěvky na něj vkládal osobně. Neměl žádných námitek a uvedl, že nevěděl, že jsou takové příspěvky protizákonné. Dle jeho vyjádření neměl v úmyslu provádět jakoukoliv propagaci organizace. Jelikož je kurdské národnosti, sdílel pouze kurdské písně a texty. Slovem gerila, které psal pod příspěvky nemyslel organizaci PKK, stejně tak není členem žádné skupiny nebo organizace. Z dokumentu nadepsaného jako služebnímu trestnímu soudu první instance pak plyne, že se žalobce na předvolání vrchního státního zastupitelství neměl dostavit a nebylo jej možné najít. Žalobce přitom byl podezřelý pro neuvedený trestný čin spáchaný dne 18. 1. 2024 v Gaziantepu. Z tohoto důvodu tedy státní zástupce požádal, aby došlo k jeho zatčení a předvedení, popř. k jeho výslechu online, resp. k vzetí do vazby.
21. Ve spisové dokumentaci je založena i Informace Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2023, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; Informace Ministerstva vnitra ze dne 8. 1. 2024, Turecko – Lidově demokratická strana (HDP); Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 1. 2024, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

j. 131150-6/2023-MZV/LPTP, Turečtí občané kurdského původu; Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 8. 2023, č. j. 118577-6/2023-MZV/LPTP, Turecko – Odepření ochrany ze strany policie, Odepření soudní pomoci, Možnost ochrany osob ohrožených trestnou činností; Informace Ministerstva vnitra ze dne 22. 2. 2022, Profil země – Turecko; a Informace Ministerstva vnitra ze dne 6. 8. 2024, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.

22. Podkladem pro rozhodnutí žalovaného byl také protokol o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění, který se uskutečnil dne 24. 5. 2024. Žalobce v něm nejprve popsal svoji rodinnou situaci tak, jak už byla výše zmíněna. Uvedl též, že do České republiky přicestoval nelegálně dne 21. 5. 2024. Česká republika byla jeho cílovou zemí, neboť je zde demokracie a byla mu též doporučena jeho kamarádem, jehož jméno si však nepamatoval. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu nebezpečí pro jeho život, jelikož po rozvodu s bývalou manželkou měl problémy s jejími rodiči, kteří ho napadli v jeho kadeřnictví. Tuto situaci nahlásil na policii, ale k žádnému výsledku to nevedlo. Na sociální síť pak žalobce též nasdílel své politické myšlenky, pročež na něj bylo vydáno rozhodnutí o vzetí do vazby. Uvedl, že není členem žádné politické strany, ale účastnil se shromáždění. Společensky ani nábožensky aktivní není. Následně zmínil, že žádostí o mezinárodní ochranu v České republice chtěl vyřešit oprávněnost svého pobytu na území, neboť si chce otevřít holičství. O povolení k pobytu zde nebo v jiném státě Evropské unie nežádal. Sdílel také, že na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a nemá zde ani osobu stran které by bylo jeho vycestování zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalobce se obává o život v kontextu útlaču a ohrožování od rodiny jeho bývalé manželky, přičemž vrátil-li by se do Turecka, byl by vzat do vazby, neboť Turecko není demokratické. Mučení, otroctví a nucené práce mu dle jeho vyjádření v Turecku nehrozí. V Turecku žil žalobce v několika městech, ale nebyl zde v bezpečí, neboť neměl duševní klid. V Gaziantepu byl jednou napaden i mládeží, jelikož je Kurd. S právní ochranou v Turecku nemá osobní zkušenost, ale z doslechu ví, že mu není zaručena. V České republice chce bydlet u kamaráda v Mělníku. V Turecku ani v České republice dle svých slov nemá žádný majetek a zázemí, nemá ani žádné finanční prostředky. V České republice rovněž nemá žádné rodinné a společenské vazby, závazky či pohledávky, jakož ani jiné aktivity. Z České republiky je schopen vycestovat dobrovolně, přičemž mu nebyla známa žádná překážka k vycestování.
23. Žalobce byl poté předvolán k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (doručeno žalobci dne 7. 8. 2024), avšak se k tomuto úkonu nedostavil, resp. tohoto práva nevyužil.
24. Dne 10. 9. 2024 tak žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 2. 10. 2024.
25. Soud se ve věci nejprve zabýval zcela obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval toliko v tom, že napadené rozhodnutí nebylo žalovaným náležitě odůvodněno.
26. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

27. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
28. Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.
29. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný v projednávané věci podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně popsal jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu nevyhověl.
30. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s vlastními závěry žalovaného o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, když namítá nesprávnost aplikace jednotlivých ustanovení zákona o azylu, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a tudíž jej shledal přezkoumatelným.
31. Žalobce v podané žalobě též bez jakéhokoliv upřesnění a vylíčení konkrétních souvislostí s projednávaným případem uplatnil povšechnou námitku, že výroková část napadeného rozhodnutí je nepřesná a neurčitá. Takové zcela obecné tvrzení však již nedosahuje kvality žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení nebo závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže omezit toliko na blíže nespecifikovaná (univerzální) tvrzení či prosté odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38). Předmětným tvrzením žalobce se tudíž soud nebyl schopen blíže zabývat, přičemž nebylo

namíste, aby za žalobce spekulativně domýšlel jeho argumentaci či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. K dané povšechné námitce tedy soud pouze v odpovídající rovině obecnosti uvádí, že po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalobcem zmiňovaným deficitem výrokové části netrpí.

32. V souvislosti s vlastním obsahem žalobní argumentace (resp. se značně obecnou formulací námitek) soud dále upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namíste, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). Soud přitom zdůrazňuje, že soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno zejména dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tedy předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí.
33. Vycházejí ze shora popsaného je poté nutno konstatovat, že podaná žaloba je sice velmi rozsáhlá, avšak obsahuje zejména značně obecná tvrzení o složité životní situaci Kurdů v Turecku včetně citací zpráv neziskových organizací. Takto uváděné informace jsou však seznatelně toliko obecného rázu, tedy bez zřejmé provázanosti s individuální situací žalobce.
34. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení tak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí za dostatečné ve smyslu § 3 správního řádu, přičemž zároveň zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti soud poukazuje i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„řízení o udělení azylu je specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s nadepsanou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, a odpovídajícím způsobem rozvedl i to, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. Pokud tedy žalobce povšechně namítl, že žalovaný ve svém hodnocení nevycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, pak zdejší soud neshledal toto obecné tvrzení důvodným. Soud zároveň nebyl povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet konkrétní argumentaci ve smyslu jednoznačného uvedení té které případně nezjištěné (relevantní) skutečnosti. Nutno též připomenout, že se ze správního spisu jasně podává fakt, že žalobce, ač byl k seznámení s podklady pro rozhodnutí řádně předvolán, tohoto práva nevyužil, resp. se k tomuto seznámení nedostavil. Za daného

stavu tak soud pokládá žalobcovu tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu značně účelovým a nepřípadným.

35. Podle § 12 zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
36. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
37. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. V odst. 2 téhož ustanovení je pak definováno, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
38. Úvodem věcného posouzení žalobcovy argumentace je třeba připomenout, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů, a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (např. osobních či rodinných) v zemi původu. Pronásledováním se přitom dle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Udělení azylu tak lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonných podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43). K tomu lze odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93, ve kterém bylo vysloveno, že *„[d]le ustálené judikatury je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je*

výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocituje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem.“

39. Nutno dále uvést, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*se důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu přednostně zjišťují ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o mezinárodní ochranu zemi původu opustil. Skutečnosti, které nastanou později, hodnotí správní orgán při posuzování, zda jsou splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004-40, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 260/2004, nebo v rozsudku ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, a v rozsudku ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Azs 272/2004-67, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1288/2007.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 4 Azs 7/2011-117, nebo ze dne 31. 8. 2017, č. j. 2 Azs 213/2017-27).*
40. V projednávané věci je také třeba zdůraznit fakt, že v určitých případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle jeho výpovědi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Zmínit je rovněž možno rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83, ve kterém bylo vyloženo, že „*pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet.“* Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022-52, konstatoval, že „*[o]tázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je z hlediska rozhodování o jejím udělení zcela zásadní. Při posuzování věrohodnosti je tedy třeba postupovat velmi uvážlivě, přestože platí, že základní rámec posouzení vytváří žadatel sám svojí výpovědí. Žadatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním.“*
41. V kontextu vlastních tvrzení žalobce uplatněných v posuzovaném případě je příležitým též poukázat na recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 5 Azs 141/2023-30, ze kterého vyplývá, že „*příslušníci kurdského etnika skutečně čelí v Turecku různým formám diskriminace či potlačování jejich národnostní, jazykové či kulturní identity, avšak samotná kurdská národnost u osoby turecké státní příslušnosti zpravidla není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Je tomu tak z toho důvodu, že obtíže, s nimiž se mohou osoby kurdské národnosti v Turecku setkat právě jen z důvodu své příslušnosti k této etnické skupině na základě jednání veřejné moci či případně nestátních subjektů, obvykle nedosahují intenzity pronásledování, (...). Strach z pronásledování může být odůvodněný zejména u politicky či jinak veřejně činných osob, včetně lidskoprávních aktivistů či osob zapojených do neúspěšného státního převratu nebo těch, jimž je toto zapojení současným tureckým režimem připisováno, přičemž kurdská národnost nebo prokurdská orientace může být u takových osob „přítěžující okolností“ (rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, a navazující judikatura, např. usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 31. 1. 2024, č. j. 4 Azs 213/2023-26, či rozsudek ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27).“ Stejně tak je možno zmínit i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 Azs 19/2021-63, v němž bylo uvedeno, že „*obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině (pozn. soudu – kurdské) nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle**

§ 14a odst. 2 téhož zákona. V usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany (obdobně srov. usnesení ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28, ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 359/2019-50, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, či ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54).“

42. Z výše citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ovšem nevyplývá, že by bylo *a priori* vyloučeno, aby byl žadatel o mezinárodní ochranu v Turecku pronásledován pouze pro svou kurdskou národnost, musel by tomu ovšem odpovídat jeho hodnověrně vyličený azylový příběh. To však není případ žalobce, jak bude soudem dále vyloženo.
43. V podané žalobě se totiž žalobce omezil především na popis obecné situace kurdské menšiny v Turecku, přičemž zcela neurčitě konstatoval, že byl jako Kurd v Turecku diskriminován, pronásledován, byla mu upírána základní práva, bylo mu vyhrožováno a čelil nadávkám i fyzickému násilí, aniž by však tato svá povšechná tvrzení blíže upřesnil a objasnil.
44. Soud pak v tomto ohledu předně upozorňuje na fakt, že žalobce svoji výpověď učiněnou v rámci projednávané azylové věci několikrát změnil, resp. výslovně přiznal, že správnímu orgánu opakovaně lhal, přičemž vždy vyličil novou (upravenou) verzi svého azylového příběhu. Jím uváděná tvrzení se tak v kontextu podané žádosti o mezinárodní ochranu značně dynamicky vyvíjela, doznávala zásadních změn, nelogičností či dokonce protimluvů, a tedy se seznatelně nejednalo o popis jedné konzistentní dějové linie. Stran svého vycestování z Turecka totiž žalobce nejprve uvedl, že do České republiky přicestoval dne 21. 5. 2024, a to nelegálně – prostřednictvím převaděčů přes Srbsko. Po příjezdu do České republiky (konkrétně do Prahy) měl pobývat a čekat „někde v parku“, přičemž potkal toliko několik jemu neznámých lidí. Doplnil, že na internetu zjistil, že je v České republice málo Turků a dodržují se tu lidská práva. Dále uvedl, že se bojí rodiny své bývalé manželky a že dne 24. 3. 2024 na internetu publikoval několik nekorektních fotografií podporujících kurdské teroristy, což měla jeho bývalá manželka oznámit na policii, a žalobce proto má být prověřován a předvolán státním zástupcem. K dotazu správního orgánu na skutečnost, že se v žalobcem předloženém dokumentu uvádí, že se prověřovaného činu měl dopustit již dne 18. 1. 2024, žalobce po chvíli přemýšlení povšechně uvedl, že na internet dával fotografie i dříve. Následně žalobce doznal, že správnímu orgánu lhal, neboť se v České republice nachází už tři měsíce, přičemž na území přicestoval pracovat jako kadeřník za svým kamarádem do Ústí nad Labem. Avšak ihned poté žalobce znovu uvedl, že nemluvil pravdu o časech a poskytnutých údajích, jelikož je v České republice už dlouho – konkrétně od srpna 2023. O svém příjezdu přitom správnímu orgánu lhal, protože se obával zatčení za nelegální pobyt. Závěrem též popsal, že fotky z března 2024 nepublikoval on, ale jeho bývalá žena, která mu napadla účet a fotky na něj vložila s tím, že žalobce následně oznámila na policii (resp. jej „uměle obvinila“). Konstatoval též, že jako krok k legalizaci svého pobytu na území učinil právě žádost o azyl, neboť si zde chce otevřít holičství.
45. V návaznosti na dříve popsané tak soud doplňuje též odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, v němž bylo konstatováno, že „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“. Jakkoliv není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs

137/2005-51). Jak vyhodnotil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, fakt, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s jistým časovým odstupem může hrát roli při posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele. Vzhledem ke shora rekapitulovaným skutečnostem plynoucím z obsahu spisové dokumentace, lze tudíž usuzovat, že skutečnou motivací žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla právě snaha o legalizaci pobytu v České republice za účelem zaměstnání, popř. podnikání, neboť ve věci nelze shledat žádné specifické okolnosti, které by mu v podání předmětné žádosti bránily ihned po jeho vstupu na území (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020-50). Navíc je možno zmínit i to, že žalobce zjevně jako do první bezpečné země vstoupil do Srbska, kde však žádost o azyl neučinil, ačkoliv nyní tvrzené důvody jeho odchodu z vlasti popisuje za nadměru palčivé, přičemž prostřednictvím převaděčů pokračoval dále (nepochybně i přes státy Evropské unie) v nelegální cestě do České republiky.

46. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se přitom už nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K legalizaci pobytu totiž slouží zákon o pobytu cizinců, jak ostatně zcela správně uvedl již žalovaný.
47. Soud dále po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uvedl dne 29. 5. 2024 při poskytnutí údajů potřebných k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze při pohovoru ve správním řízení, jakož i při výslechu dne 24. 5. 2024, dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (tj. v Turecku) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce výslovně uvedl, že není členem žádné politické strany nebo hnutí, resp. nikdy nebyl politicky aktivní. Zmínil pouze, že sympatizuje s politickou stranou HDP, kterou v Turecku volil. K tomu soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 4 až 5) ve spojení s obsahem správního spisu [zejména Informací Ministerstva vnitra ze dne 8. 1. 2024, Turecko – Lidově demokratická strana (HDP) a ze dne 16. 1. 2024, č. j. 131150-6/2023-MZV/LPTP, Turečtí občané kurdského původu]. Podstatným je zde fakt, že se z nadepsaných informací podává, že *„pouhé členství v HDP jako legitimní politické straně, byť tuto úřady v Turecku současně spojují se zakázanou teroristickou organizací PKK, neznamená, že je osoba automaticky vystavena perzekuci. Toto riziko se odvíjí v závislosti na profilu a aktivitách určité osoby. (...) U řadového člena je méně pravděpodobné, že k sobě přitáhne nepříznivou pozornost státních orgánů z důvodu svého politického přesvědčení.“* Jak přitom konstatoval sám žalobce, nebyl členem politické strany HDP, pouze jejím sympatizantem, resp. ji volil. Současně neuvedl, žádné konkrétní problémy, které by měl v Turecku s orgány veřejné moci v souvislosti s jeho volbou HDP či sympatiemi vůči této politické straně. Soud se proto v této části ztotožnil se závěrem žalovaného, že ve výpovědích žalobce nenalezl žádná vodítka, která by naznačovala, že by žalobce mohl být v Turecku pronásledován za uplatňování jeho politických práv a svobod. Pokud žalobce až v podané replice nově uvedl, že je v Turecku pronásledován a trestně stíhán z důvodu své politické aktivity, pak se

toto jeho obecné tvrzení zcela mívá se skutečnostmi jím opakovaně uváděnými v rámci správního řízení a nemá oporu ani v obsahu spisové dokumentace, jak bude též dále popsáno.

48. Co se v této souvislosti týče odkazu žalobce na fotografie, které měly být publikovány na jeho sociální síti v březnu 2024, tak k tomu žalobce nejprve povšechně uvedl, že tyto podporují kurdské teroristy. Následně však toto tvrzení mírnil s tím, že pouze symbolizují nátlak, který je vyvíjen na Kurdy, přičemž se dle jeho tvrzení jednalo o fotografii s nějakými bojovníky, které neznal. Žalobce tím nicméně měl dát najevo svůj názor, že Kurdistan je třeba bránit zbraněmi. Sdílením však nemyslel podporu teroristické organizaci PKK ani žádné jiné. Naprosto zásadní je však v tomto ohledu skutečnost, že závěrem své výpovědi žalobce výslovně uvedl, že dříve nemluvil pravdu, neboť předmětné fotografie nepublikoval on, ale jeho bývalá manželka, která mu měla napadnout účet na sociální síti, dané fotografie tam vložit a následně vše oznámit na policii – tj. žalobce křivě obvinil, ačkoliv ten motivaci bývalé manželky k tomuto jednání nevěděl. Sám žalobce tedy tyto fotografie nepublikoval. Za daných okolností tudíž nebylo možno shledat zveřejnění poukazovaných fotografií bývalou manželkou žalobce, byť na jeho údajně napadeném účtu na sociální síti, za relevantní uplatňování politických práv a svobod žalobce ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Jestliže totiž dle finální verze žalobcovy výpovědi tyto fotografie nepublikoval on, ale jeho bývalá manželka, logicky tímto způsobem nemohl žádné vlastní politické či společenské názory vyjádřit, jak správně vyhodnotil už žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
49. Nadto je zde vhodným připomenout již shora citované závěry Nejvyššího správního soudu, že se důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu zjišťují na základě hodnověrně vyličeného azylového příběhu a ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o mezinárodní ochranu zemi původu opustil. Žalobce přitom Turecko opustil už v srpnu 2023, přičemž k období předcházejícímu nijak neuvedl, že by byl jakkoliv politicky aktivní (vyjma prosté volby politické strany HDP).
50. V kontextu všech nadepsaných skutečností poté soud shledal azylový příběh žalobce v části týkající se jím dokládaných dokumentů – konkrétně listin nadepsaných Vrchním státním zastupitelstvím v Gaziantepu a 6. trestním soudem v Gaziantepu, za zmatečný a nevěrohodný. Nutno zde znovu zdůraznit fakt, že žalobce dle svého závěrečného konstatování přicestoval na území České republiky již v srpnu 2023 za prací v kadeřnictví svého známého. Avšak dříve ve své výpovědi uvedl, že na sociální síti publikoval dne 24. 3. 2024 nekorektní fotky podporující kurdské teroristy, pročez byl po oznámení bývalou manželkou předvolán na policii, vyslýchán a prošetřován. Poté měl z Turecka raději odjet. K upozornění správního orgánu stran datace jím předložených listin, neboť dotazování u Vrchního státního zastupitelství v Gaziantepu mělo proběhnout již dne 9. 2. 2024, upravil výpověď obecně tak, že fotografie sdílel i dříve a bývalá manželka tedy na něj podala oznámení i předtím. Současně však z dokumentu nadepsaného jako služebnímu trestnímu soudu první instance ze dne 29. 4. 2024 vyplývá, že se žalobce na předvolání vrchního státního zastupitelství neměl dostavit a nebylo jej možné najít. Žalobce přitom měl být podezřelý pro neuvedený trestný čin, spáchaný dne 18. 1. 2024 v Gaziantepu. Na tomto základě měl státní zástupce požádat trestní soud, aby došlo k jeho zatčení a předvedení, popř. k jeho výslechu online, resp. k vzetí do vazby. V případě těchto dokumentů, jejichž obsahem byl toliko tzv. holý text (bez razítek či podpisů osob v nich jmenovaných), se zároveň jednalo pouze o snímky obrazovky mobilního telefonu. Seznatelně tedy nešlo o autentické dokumenty. Obdobně lze hodnotit i ve vztahu k žalobcem až v soudním řízení předloženým

dalším dvěma dokumentům ze dne 29. 4. 2024, jak už tyto byly výše rekapitulovány. Ze žádosti Státního zastupitelství v Gaziantepu o zatýkácí rozkaz se totiž podává, že je žalobce podezřelý z trestného činu „členství v ozbrojené teroristické skupině“ spáchaného dne 1. 3. 2024 v Gaziantepu, přičemž se na výzvu státního zastupitelství nedostavil, je nekontaktní a nepodařilo se jej vypátrat. Státní zastupitelství proto mělo požádat dozorující trestní soud v Gaziantepu o vydání zatýkácího rozkazu k předvedení žalobce, popř. k jeho výslechu v místě zadržení, čemuž měl trestní soud vyhovět vydáním zatýkácího rozkazu vůči žalobci ze dne 29. 4. 2024. V tomto ohledu je pak třeba poukázat na skutečnost, že předmětné dokumenty pro jejich vlastní obsah – tj. že uvedená data spáchání skutků nekorespondují s tvrzeními žalobce, přičemž dané skutky ani nebyly nijak specifikovány – nelze shledat za věrohodné, resp. dostačující, k prokázání žalobcem tvrzené verze azylového příběhu. Zvláště je však nutno i na tomto místě zdůraznit, že sám žalobce vypověděl, že žádné fotografie na své sociální síti nezveřejnil, mělo-li se prověřování žalobce státním zastupitelstvím v Turecku týkat právě jich, a tudíž v této souvislosti nelze jakkoliv dovozovat, že by relevantně uplatňoval politická práva a svobody, na jejichž základě by měl být pronásledován veřejnou mocí země svého původu. Jinak řečeno, správní orgán nezískal v rámci řízení o mezinárodní ochraně relevantní indicii o tom, že by žalobcem tvrzené prověřování jeho osoby ve vlasti bylo zapříčiněno některým z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu.

51. Pouze nad rámec uvedeného soud pro doplnění poukazuje také na skutečnost, že dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Toliko předvolání k policejnímu výslechu či výslechu státním zastupitelstvím v zemi původu z důvodu prověřování určitého jednání proto nelze bez dalšího spojovat s naplněním nadepsané definice pronásledování dle azylového zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, usnesení téhož soudu ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 Azs 2/2024-27, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 31. 10. 2024, č. j. 78 Az 4/2024-46).
52. Obecná námitka žalobce, že žalovaný ve vztahu k udělení tzv. politického azylu nedostatečně zjistil skutkový stav a že jeho tvrzení bagatelizoval a neověřil jejich relevanci, tedy nebyla soudem shledána důvodnou.
53. K žalobcem v podané žalobě povšechně a značně univerzálně namítanému pronásledování, diskriminaci, fyzickému napadání, vyhrožování, jakož i perzekuce ze strany majoritní společnosti včetně policie a armády, soud dále uvádí, že se jedná o tvrzení již zásadně míjející se se samotným obsahem žalobcových výpovědí učiněných v rámci správního řízení. Žalovaný si přitom jako podklady pro napadené rozhodnutí opatřil aktuální a dostatečné informace o situaci tureckých občanů kurdského původu, jak už tyto byly shora uvedeny, přičemž danou otázku vyhodnotil způsobem plně odpovídajícím už dříve citovaným judikатурním závěrům Nejvyššího správního soudu (viz str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). K tomu lze ve stručnosti zmínit, že z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 1. 2024, č. j. 131150-6/2023-MZV/LPTP, nazvané Turečtí občané kurdského původu, vyplývá, že Ústava Turecké republiky zakazuje diskriminaci z důvodu jazyka, rasy, barvy pleti, pohlaví, politického názoru, filozofické víry, náboženství či sekty, nebo jakékoliv obdobné příslušnosti. Kurdové jsou v Turecku značně asimilovaní a existuje velké množství smíšených rodin. Kurdská či turecká sebeidentifikace je tedy v mnoha případech osobní

volbou jednotlivce. Kurdskou identitu v turecké společnosti neindikuje jméno/příjmení, vzhled osoby, původ z určité části Turecka ani jazykový projev. Osoby s částečně nebo zcela kurdským původem jsou hojně zastoupeny mezi vrcholnými politiky napříč stranami, dále mezi podnikateli, úředníky, herci, umělci, sportovci i vojáky včetně vysokých důstojníků. Turecká megalopole Istanbul je zároveň „největším kurdským městem“, kde podle odhadů žije mezi šesti sty tisíci až čtyřmi miliony Kurdů a jejich počet stabilně narůstá. Oblasti na východě a jihovýchodě Turecka jsou kompaktně osídleny příslušníky kurdské menšiny, kteří se však sestěhovávají do větších měst ležících mimo převážně kurdskou oblast.

54. Z výše uvedeného tak vyplývá, že občané kurdské národnosti nejsou v Turecku vážně omezeni na svém soukromém, rodinném či pracovním životě. Postavením Kurdů, nejde-li o politicky aktivně činné osoby, resp. o osoby zapojené do neúspěšného státního převratu v roce 2016, se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, jak už bylo ostatně soudem dříve popsáno (srov. např. i usnesení ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 Azs 19/2021-63, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28, ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 359/2019-50, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, či ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54).
55. Soud zároveň nepřehlédl ani to, že z Informace Ministerstva vnitra ze dne 6. 8. 2024, o bezpečnostní a politické situaci v Turecku, vyplývá, že ačkoliv turecká ústava a zákony zakazují mučení a jiné formy krutého a nelidského či ponižujícího zacházení, objevily se zprávy, že někteří členové bezpečnostních složek používali tyto taktiky. Špatnému zacházení přitom byly častěji vystaveny osoby s údajnou příslušností k teroristické organizaci PKK a hnutí Hizmet. Z žalobcem uvedených skutečností nicméně nijak nevyplynulo, že by byli členy bezpečnostních složek (resp. policie a armády) vystaveni mučení či jinému nelidskému zacházení nebo že by se angažovali v teroristické organizaci PKK (pozn. soudu – tato organizace je považována za teroristickou nejen v Turecku, ale od roku 1987 i v USA a v Evropské unii od roku 2002) či hnutí Hizmet.
56. K žalobním tvrzením, že žalobce v Turecku zažíval neustálou diskriminaci a napadání ze strany bezpečnostních složek i ze strany majoritního obyvatelstva, tudíž soud uvádí, že tato byla uplatněna toliko povšechně a bez relevantního vztahu k osobě žalobce, když ten v průběhu správního řízení žádná konkrétní tvrzení stran takových jednání neuvedl (vyjma pouze jednoho blíže nespecifikovaného přepadení mládeží v sousedství). Soud proto konstatuje, že žalobcem obsáhle, avšak naprosto obecně, popisované pronásledování z etnických důvodů, nebylo v řešeném případě relevantním, neboť žalobce v této části neuvedl žádné podrobnosti, které by logicky zapadaly do jedné dějové linie svědčící pro takový závěr. Rovněž tak ze zpráv o zemi původu žalobce nevyplynulo, že by osoba žalobcova postavení – tj. politicky, společensky a nábožensky neaktivní, bez trestní minulosti, stále podnikající v oboru kadeřnictví jako zaměstnavatel dalších čtyř osob – měla být pronásledována veřejnou mocí své domovské země.
57. Pokud se dále jedná o tvrzené potíže žalobce s rodinou jeho bývalé manželky a obavy z jejich výhrůžek, napadání a obtěžování, soud v tomto ohledu předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, v němž bylo jasně vysloveno, že „[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“. Poukázat je možné také na rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53: *„Potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“* Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49. Případným je v dané věci též závěr plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 279/2015-32: *„Jednání soukromých osob nemůže být přičteno státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, neboť je nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatel si navíc na postup policie nestěžoval, neučinil žádné další opatření ve vztahu ke státním orgánům země původu. Nehledal ani ochranu u jiného kompetentního orgánu. Tím, že se rozhodl odjet ze země původu do České republiky, tak z vlastního rozhodnutí nevyužil ani možnosti nalézt účinnou ochranu v jiné části státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005-59).“* V této souvislosti je vhodné zmínit také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Zdejší soud pak toliko pro doplnění uvádí i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004: *„Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu.“*

58. Vycházejí z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je poté třeba konstatovat, že veškerá žalobcem popisovaná jednání ze strany jeho bývalé manželky a její rodiny, a to od výhrůžek, fyzických ataků až po křivé obvinění a zneužití jeho účtu na sociální síti, nelze považovat z hlediska zákona o azylu za relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť tyto skutky byly seznatelně zapříčiněny toliko osobními spory, které plynuly z jeho (dřívějšího) rodinného života. Jinými slovy, jednalo se o osobní spor týkající se žalobce (popř. i jeho rodiny) a rodiny jeho bývalé manželky. Ostatně, jak sám žalobce uvedl, policie v Turecku, které dva takové konflikty nahlásil, v těchto případech v rámci prověřování neshledala překročení roviny trestněprávní, ale žalobce odkázala na řešení tzv. občanského soužití. K tomu je pak nutné připomenout, že podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Na základě shora popsanych skutečností však v případě žalobce není možno dospět k závěru o naplnění § 2 odst. 6 zákona o azylu. Ve věci totiž nelze konstatovat, že by původcem případného pronásledování žalobce byly orgány veřejné moci a ani to, že by žalobci příslušné turecké státní orgány nebyly schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním ze strany soukromých osob – konkrétně rodiny jeho bývalé manželky (viz Informace Ministerstva

zahraničních věci ze dne 23. 8. 2023, č. j. 118577-6/2023-MZV/LP TP, Turecko – Odepření ochrany ze strany policie, Odepření soudní pomoci, Možnost ochrany osob ohrožených trestnou činností), pokud by se na ně obrátil a vyčerpал všechny dostupné prostředky ochrany (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Zdůraznit je přitom třeba fakt, že žalobce ve správním řízení nezmínil, že by měl s policií, armádou či jinými tureckými orgány nějaký problém, přičemž nebyl nikdy zadržen ani vězněn (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2024, č. j. 1 Azs 223/2024-78). Žalobcem předestřené údajné příkoří ze strany soukromých osob – rodiny jeho bývalé manželky, proto nebylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nadto je vhodným zmínit, že i v této části nebyly výpovědi žalobce zcela konzistentní, jelikož v čase dozrávaly jistých nelogičností a protimluvů (např. stran uváděného finančního a bytového zajištění bývalé manželky a jejich dětí a naproti tomu zmiňovaná snaha o jejich vystěhování z bytu žalobce).

59. Pouze pro doplnění pak soud v nadepsaném kontextu upozorňuje také na to, že poznámka žalobce, že ho rodina jeho bývalé manželky může nalézt na celém území Turecka, je zcela absurdní, neboť jen v Istanbulu jako megalopoli žije 10 až 15 milionů obyvatel (viz Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 1. 2024, č. j. 131150-6/2023-MZV/LP TP, Turečtí občané kurdského původu), přičemž tak v jeho případě nepochybně existuje i alternativa vnitřního přesídlení. Ostatně sám žalobce ve své výpovědi vyslovil, že v Turecku žil již na několika místech.
60. Azylový příběh žadatele tak ve světle veškerých výše popsanych okolností působí značně nekonzistentně a nevěrohodně, resp. nese znaky účelové dynamicky vyvíjející se konstrukce, přičemž však lze ve věci shledat, že primární motivací žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla toliko dodatečná snaha o legalizaci jeho pobytu v České republice za účelem zaměstnání, popř. podnikání.
61. Soud se tedy ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti.
62. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (tj. azyl za účelem sloučení rodiny) nebo v § 14b zákona o azylu (tj. doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
63. Jedná-li se dále o důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (pozn. soudu – dle znění zákona o azylu jde o „národní humanitární azyl“), zákonodárce zde zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu případ hodný zvláštního zřetele a následného správního uvážení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, nebo ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27). Zásadním je však v této souvislosti fakt, že na udělení národního humanitárního azylu není právní nárok. Správní soudy tedy přezkouvávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaným pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil, nemohou však jeho uvážení bez dalšího nahradit vlastní úvahou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V daném případě přitom v rámci správního řízení nebylo

vůbec zřejmé, v čem by měly případné důvody pro udělení národního humanitárního azylu žalobci spočívat. Správní orgán se v této souvislosti zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přičemž přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. V kontextu těchto okolností pak neshledal, že by se ve věci jednalo o případ hodný zvláštního zřetele, neboť žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou. Správní orgán tudíž v tomto směru neshledal nic, co by mělo žalobci bránit v tom, aby nadále vedl samostatný život ve své vlasti. Nutno k tomu též připomenout, že z judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí aktuálně postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto se soud plně ztotožnil s hodnocením žalovaného v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

64. V souvislosti s otázkou udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud zároveň nepřehlédl ani to, že až v podané žalobě žalobce zcela nově a nekonkrétně zmínil jeho partnerský vztah s nejmenovanou občankou České republiky na území, se kterou žije ve společné domácnosti, jakož i skutečnost, že v roce 2023 bylo město Gaziantep „zničeno zemětřesením“.
65. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2024, č. j. 4 Azs 100/2024-28), zdejší soud v této souvislosti předně konstatuje, že v daném případě lze dospět k závěru, že nově tvrzené skutečnosti – minimálně stran zemětřesení v Turecku v roce 2023 – mohl žalobce uvést již v řízení před žalovaným, když ve věci nevyplývala žádná objektivní překážka, popř. jiný ospravedlnitelný důvod, který by mu v tom bránil. Jinak řečeno, žalobce v průběhu správního řízení tyto nově uplatněné skutečnosti nijak nezmínil, ač mu k tomu byl dán prostor. Naopak jakýkoliv rodinný či partnerský vztah na území v průběhu správního řízení negoval, a stejně tak nezmínil, že by se kvůli zemětřesení v Turecku v roce 2023 nemohl do země svého původu vrátit. Svého práva na seznámení se s podklady pro rozhodnutí, k čemuž ho žalovaný předem řádně vyzval, rovněž nevyužil. Smyslem a účelem průlomu do § 75 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu nadepsané judikatury přitom není umožnit žalobci, aby v žalobě bez dalšího vznášel nová skutková tvrzení, která mohl uvést už v řízení před žalovaným.
66. Soud tak vzhledem k nadepsanému nemohl přihlídnout k novému tvrzení žalobce uplatněnému až v podané žalobě stran zemětřesení v Turecku (mj. ve městě Gaziantep). Pouze pro úplnost pak soud v tomto ohledu poukazuje též na fakt, že k zemětřesení, na které žalobce nově upozornil, došlo již dne 6. 2. 2023, a tudíž nelze pominout skutečnost, že v době rozhodnutí soudu od daného zemětřesení uplynulo více než 2 roky, pročez by podle názoru soudu ani nebylo obecně možno shledat naplnění podmínek pro udělení národního humanitárního azylu (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2024, č. j. 32 Az 21/2023-33, ze dne 27. 3. 2024, č. j. 56 Az 6/2023-29, nebo ze dne 29. 4. 2024, č. j. 41 Az 2/2024-24). Sám žalobce navíc ve správním řízení opakovaně tvrdil, že ve městě Gaziantep v Turecku, které opustil až v srpnu 2023 (tj. několik měsíců po odkazovaném zemětřesení), stále provozuje kadeřnictví (podniká), přičemž zaměstnává další čtyři osoby a peníze z tohoto podnikání plynou jeho bývalé manželce, která bydlí v jeho bytě (popř. bytě

jeho otce) nad provozovnou žalobcova kadeřnictví, a tedy se z výpovědi žalobce nijak nepodává, že by v důsledku zmiňovaného zemětřesení ztratil zázemí ve své domovské zemi, resp. jím byl dotčen v intenzitě dosahující „nehumánnosti“, pro kterou by bylo již třeba uvážit o možnosti udělení národního humanitárního azylu.

67. K nově obecně uváděnému partnerskému vztahu žalobce s nejmenovanou občankou České republiky na území, soud v návaznosti na již dříve popsané z procesní opatrnosti, neboť z povšehného tvrzení žalobce není zcela zřejmé, kdy měl po jeho výpovědi ve věci dne 29. 5. 2024 tento vztah vzniknout a nabýt své hloubky (pozn. soudu – dříve žalobce jakékoliv vazby na území nechoval), konstatuje, že se za daných okolností nejedná o skutečnost, která by mohla odůvodnit udělení azylu (resp. národního humanitárního azylu) či doplňkové ochrany žalobci. Tomu totiž v první řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti, když čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Právo na soukromý a rodinný život nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Žalobci dle názoru soudu nic nebrání v návratu do země původu, kam jej může následovat i jeho partnerka, případně bude-li si přát realizovat svůj soukromý život v České republice, je pouze na něm, aby se podrobil režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život, zakotvené v čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Dle názoru soudu žalobce neuvedl ani v řízení před žalovaným ani poté v soudním řízení žádné důvody, které by naznačovaly, že pouhým vycestováním z území České republiky by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého života (konkrétně partnerského vztahu). Nutno přitom znovu zdůraznit, že mezinárodní ochrana je zcela specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmu, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu cizince. Pokud má žalobce zájem setrvat v České republice a žít zde se svou partnerkou, je zapotřebí, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 12. 2024, č. j. 18 Az 21/2024-35).
68. Soud poté nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda žalobci při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pak z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný komplexně vyhodnotil výpovědi žalobce o okolnostech týkajících se jeho odchodu z vlasti včetně jeho motivu k tomuto jednání, jakož i aktuální informace o zemi původu žalobce. Následně žalovaný konstatoval, že žalobce ve své vlasti neměl azylově relevantní problémy a nehrozilo mu skutečné nebezpečí vážné újmy, přičemž danou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko s cílem legalizovat si dosavadní nezákonný pobyt v Evropské unii za účelem výkonu zaměstnání, jak už bylo též dříve vyloženo. Dále lze v této části doplnit, že žalobce nebyl v zemi původu nikdy vězněn, nečelil jakýmkoliv atakům ze strany policie či jiných orgánů veřejné moci a rovněž ani z jeho výpovědí učiněných v rámci správního řízení nevyplynulo, že by měl být po návratu do vlasti vystaven nebezpečí mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání. Podle už výše zmíněných informací o zemi původu také nic nenásvědčuje tomu, že by byl žalobce v případě svého návratu do země původu jakkoliv

postižen v kontextu předmětné azylové žádosti, neboť ústava Turecké republiky zaručuje svobodu vnitřního pohybu, cestování do zahraničí, svobodu emigrace i repatriace (viz Informace Ministerstva vnitra ze dne 6. 8. 2024, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv). Soud má tedy za to, že se žalovaný v řešeném případě dostatečně zabýval i možností udělení doplňkové ochrany žalobci, přičemž závěr o této otázce rovněž srozumitelným a odpovídajícím způsobem vyložil. Soud se pak s názorem žalovaného ztotožnil, neboť žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl relevantní tvrzení, které by svědčilo o reálné hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání jeho osoby ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

69. Lze tudíž shrnout, že žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož ani v řízení před soudem, neuvedl žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil nebo mu byly žalobcem předloženy, tyto následně vyhodnotil a vztáhl je právě k situaci žalobce, na jehož tvrzení řádně a v úplnosti reagoval.
70. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů proto soud shledal podanou žalobu za zcela nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
71. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 26. února 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.